



ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ, 1924.—ΕΤΟΣ 6ον ΑΡ. 285

ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 19 ΙΟΥΛΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧΜΗ ΜΙΑ

Ἐπιταγαὶ καὶ Ἐπιστολαὶ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΑΤΕΡΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ

(Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7)

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΟΛΟΣ ΡΟΜΒΗΣ 16

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	Ἔτησια Δρ. 50.—	Ἐξάμ. Δρ. 25
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	< ΦΡ. 50—	> ΦΡ. 25
ΑΜΕΡΙΚΗΣ	> Δολ. 4.—	> Δολ. 2
ΑΓΓΛΙΑΣ	> Διρ. 1.—	> Σελ. 10

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Δημοσιεύσεις εἰς τὴν σελίδα τῆς ἀλλοῦ
γραφίας : 30 λεπτά ἢ ἑξῆς δι' ὅλους. Διὰ ποιήματα
καὶ ἐμπορικὰς καταχωρῆ εἰς ἰδιαιτέραι συμφωνίας.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ





ΚΑΡΔΙΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ
Του Henri Barbuse

Το υπόγειο όπου ζούσαν ή δύο γυναίκες ήταν τόσο χαμηλό, τόσο σκοτεινό. που το φως της ημέρας που εισχωρούσε με κόπο φαίνονταν σαν να ήταν άσπρος καπνός, ομίχλη, και μόλις μπορούσε κανείς να διακρίνει μέρος μικρό του πατώματος, κακοστρωμένο με πλάκες. Η σκελετωμένη γυναίκα που έπεδαινε, άνεσηκώθη στην αβύρην παλιοστροφμένη, και επιθύρησε με βραχιά αδύνατη φωνή στην κόρη της: — Μαρία, κόρη μου, σαν πεθάνω πειά θα πάς στον αδελφό σου, τον Γιάννη, που έχει φυγή στα μεταλλεία από τότε που έμαλάσαμε με τόν πατέρα σου... θα είσαι όρφανή και τα δύο, και πρέπει να ένοθής... Θά άναγκασίσης τόν αδελφό σου από την ομοιότητα του προσώπου, από τόνονά του που δεν άλλαξε. Θά τον βροθήσης και θά σε βοήθησι, γιατί, έβρεσε, είναι πολύ καλό παιδί... »

Και σε λίγο, ή σκελετωμένη γορή έπεσε στην αδιάνια ομίχλη, τριγυρισμένη από τόν σκοτάδι του ύγρου ύπαιθρου.
Η Μαρία συνόδουσε τη μητέρα της στην παντοεινή της κατοικία, — υγρή κι αυτή και σκοτεινή και κρύα, — και έβγαλε από τόν κατελλάκι της τόν λουλοίδι που τόν στολίσε, εις ένδειξι πένθους. Έβρεσε άμέσως τόν τραίνο για τόν σταθμό των μεταλλείων, και έβγήκε σε κάτι χοράφια άπεραντα. Έπροχώρησε ρωτόνιας.

Όσο έλλησιάζε στο μέρος που ήταν τα μεταλλεία τούσ ό δρόμος άνοιγε, έμάκρυνε, άπεραντος. Ό οδόνος της φαίνότανε σαν να περφε χαμηλά... χαμηλά... ένα σύννεφο μεγάλο να την σκεπάζη και να την βαρύνη, και να είναι κατάνομη στον κόσμο τόν αχανή.

Ένοικίασε ένα δωμάτιο πενυχρό σ' ένα παλινόπιστο μαυρισμένο από την σκόνη και τούς καπνός. Και τόν βραδίκι έβηγε να σταθή στο δρόμο, όπου έπεροούσαν οι έβγάτα των μεταλλείων που έβγυρίζαν στο χωριουδάκι, γραμμή ό ένας ύστερα από τόν άλλον, σαν να άκολουθούσαν κηδεία. Έγνωρίσε τόν αδελφό της: αυτός ήταν, ό Γιάννης, ό Γιαννάκης, ζίτρινος, μικροκαμωμένος, με τόν πολύ μικρό κεφάλιακι και τή μεγάλη αυτιά. Φαινόταν που έξεχώριζε από τούς άλλους, άφρημένοι και έξηντλημένοι.

Η Μαρία άντελιφθη με φρίκη πώς οι συντροφοί του τόν έκοροόιδεαν. Τόν έκοροούσαν κι έγελούσαν μ' αυτόν. Τούσ άφρησε να προσπεράσουν ύπομονητικός, κι άκολουθήσε με κατεβασμένο τόν κεφάλι του.
Τόν άκολουθήσε, κι αυτή, από μακριά. Αυτός έστάθηκε λίγο, διαστακτικά, μπρός σ' ένα μικροξενόδοχο έπειτα άνοήσε δειλά την ζεμαμένα πόρτα, έμπηκε, κι έκάθισε σε μία γωνιά, μακριά από τούς άλλους. Η Μαρία, έμπηκε κι αυτή, κι έκάθισε σ' άλλο τραπέζι άπέναντί του.

Τόν πρόσωπό του έξέφραζε μελαγχολία και στενοχωρία. Λοιπόν, δεν είχε πανδρευθή ό Γιαννάκης; Στ' άλλα τραπέζια έργάτες συνέτρωσαν με γυναίκες, ή έτιταν κρσάκι και μπύρα με γέλοια και φράσεις τοιμηρές. Μά ό Γιαννάκης δεν είχε ούτε φιλενάδα; Τότε λοιπόν θά μπορούσε ή Μαρία να τόν συναντήση χωρίς κανένα έμπόδιο. Κι' ό συλλογισμός αυτός της έβρεσε κάποια άλλοκοτη μελαγχολία. Στο άδύνατο πρόσωπο τού νέου, τόν άμυδρό φως της λάμπας έβριχνε κάτι σκιές που τόν έδειχναν σαν σκελετό. 'Α! καυμένο παιδί! Κάποια στιγμή, έπέρασε μία γυναίκα μεθυσμένη και τόν επέαζε μία φράσι αίσοχη. Έκείνους έκοκκίνισε άποτομα κι' έσκέπασε τόν πρόσωπό του με τή πετσέτα του, πράγμα που έκανε την γυναίκα να γέλαση πετώντας δεύτερη φρίξι αίσοχότερη, και ν' άπομακρυνθή, έπι τέλοιο. 'Α! κακόκορη Γιαννάκη! Η Μαρία έννοιωσε δίχρονα να της έρχονται στα μάτια. Ήταν δυστυχισμένος ό κακομοίρης. άλλά τώρα που ήλθε αυτή θά

ζούσαν μαζί, εύτυχισμένοι. Από τή πλαϊνά τραπέζια της έβρογαν ματιές και την προσκαλούσαν με άναίθεια. Δεν άκουσε, προσηλωμένη στο νέο, τόν αδελφό της. Αυτός, εσήκωσε τή μάτια του και την είδε. Τού έγέλασε. Τόν πηρούνι έξφυγε από τή δάκτυλά του: πώς; μία γυναίκα τόν έχαμογελούσε! Την ξανακινύταζε κατάνηκτος. Έσαναγέλασε. Τί άστείο! Φαντάσαν να ένόμιζε πώς ήταν καμιά τέτοια!...

Τώρα οι άλλοι θαμώνες έπήραν είδησι και τούς έκνύταξαν με έκπληξι: «Μπα! μπα! ό Γιάννης Καντιό κάνει τόν μάτι σε μία νοστιμούλα! Κι' αυτή τόν γελάει!» Έπέρασε έτσι μισή, μία ώρα. Η νύχτα προχωρούσε τόν μικρό έστιάτορο άδειάσει. Η Μαρία έσηκώθη από τή θεσι της και τόν έπληρίασε. Έκείνους έκοκκίνισε πολύ: έταράχθηκε, και της έλεγε άμέσως, πριν αυτή καθίση: — Ξέρετε... είμαι ό Καντιό, Γιάννης Καντιό... Έπιορίμενε πώς αυτή θά γυρίσε άμέσως και θαφρευς. Έκείνη έγέλασε: «Κι' έμένα με λένε Μαρία... Την θυμάσαι την Μαρία; την...»

Δέν την άφρησε να τελειώση. Τόν σβυσμένο βλέμμα τού άστραψε: «Πάμε έξω... Έλάτε... θέλετε;... Τήν έτάραβε σχεδόν με βία, άνάμεσα στους έκκληττους θαμώνες, που κνύταξαν χωρίς να καταλαβαίνουν τόν λαβο-Γιάννη στο μπράτσι με νόστιμη κοπέλλας. Έκταναν μερικά βήματα στο σκοτεινό δρόμο, εκείνους έστάθη έξωρα και της έβασσε τόν χέρι: — Τί περιέρω! Περιέρω που είμαστε μαζί... »

«Δέν έχετε... φίλες;... τόν έρώτησε δειλά. Φίλες... Χρ!... Θέλετε να πάτε άν έχω καμια γνωστή μου έδω;... Όχι... Ξέρετε... Τού έδινε κόπο να μιλήρη γι' τέτοια πράγματα. 'Αντί να τού 'πη την αλήθεια, τού έλεγε σιγά, σαν άθελα: — Περιέρω, φαίνεσθε τόσο καλός... Η γυναίκες θάθελαν να είναι μαζί σας... φίλες σας... »

Τήν έκνύταξε καλά, μη τυχόν τόν έκοροόιδευσ: «Κανείς, καμιά δεν μου ξαναείπε τέτοιο πράγμα!»
—Νά που σας τόν λέγω έγώ!
—Σείς... 'Αδέξια, μηχανικά, άποτομα, άνοιξε τή χέρι του να την άγκαλιώση. Η καρδιά της έτύπησε δυνατά, της έφάνηκε πώς θά έσταζε. Στο μέτωπό της έννοιωσε ιδρώτα κρύον. Έκανε να τού πόν τή είψη όλα, να τού φωνήρη πώς είνε ή αδελφή του, ή Μαρή... 'Ο καυμένος ό Γιαννάκης... μόνος, κατάνομος, δίχως φίλη καμιά, καμιά! Τού έλεγε μόνο: — 'Όχι! ό! όχι!... Τά άνοιγμένα χέρια του κατέπεσαν σαν παραλυμένα.

—'Ακούσατε με, τού έλεγε. «Δέν πρέπει... Δέν πρέπει να μ' άγαλάτε. Θά είμαι τόσο δυστυχής άν μ' άγαλάτε. Ξέρετε δεν είμαι έλεθερη. 'Αν έξοταε, ό! θά φύγω, πρέπει να φύγω. Άλλες γυναίκες θά σας άγαλήσουν. Γιατί να μη σας άγαλήσουν; Είσεθε τόσο διάφορος από τούς άλλους... θά σας άγαλήσουν... Μά ναί... ναί!... »
—'Αχ! έκαμε αυτός. Πώς; Πώς; με τί τρώσο;... Σείς... θά μ' άγαπούσατε, άν είσεθε έλεύθερη;»
—'Βέβαια, έλεγε. «Ό βέβαια... 'Αντίο!»
Έφυγε. Έγάθηκε στο σκοτός της νύχτας. Έστάθηκε άκίνητος αυτός, με τόν βλέμμα να γυαλίση άκόμα από τήν έκστασι. 'Όστε θά τόν άγαλήσουν άλλες! Τά λόγια της άνηχούσαν στ' αυτιά του, έπλημμύριζαν τόν στενό στήθος του με κάποια άλλοκοτη χαρά, με κάποιο άίσθημα έμπιστοσύνης στον έαυτό του. Θά τόν άγαλήσουν άλλες γυναίκες, φίλες!...

Κι' εκείνη, έξέκρινε την άλλη μέρα πρωί-πρωί για μέρη άγνωστα, για μέλλον σκοτεινό... Πώς μπορούσε να γυρίση πίσω στον άνθρωπο που άφρησε; 'Αντί να φανερωθή ως αδελφή, έπροτιμήσε να παραστήση την γυναίκα, την φίλη... έστο για μία μικρή στιγμή. Και φεύγοντας από τόν χωριό, έλασε από χαρά και λύπη μαζί. ΜΙΜΗΣ

ΚΡΥΦΟΦΙΛΗΜΑΤΑ Η ΚΟΥΝΙΑ

«Όμοια τα χείλη... ή ψυχή μου... Στ' ημερ'ια τή' άνθοισμένη παρ'όσας καταβ'ιά... Κ' έχ'νε κνύνια κρησασμένη κάτω ά' τα δένδρ'ια κλαδιά...
«Όσα φίλια... μεθόθη... Τρελλά που καιζομαι! Η καλή σου δεν κανεβα νει και κουνω... Τόσο ποδύ γάρες της κρατησού... κνύσπα τόν τόν σ'αμάνό.
Κ' είνε φίλια... σ'α μ'αγούλά σου... Κι' από τόν μεσουράνημά της... με ραίνον και με άκομθού... Βροχή και τ' έβρονητα της... βροχή και τ' άνθη που μαδοθν.



Αγάπης λόγια
ΣΚΛΑΒΟΙ ΤΟΥ ΠΟΘΟΥ

Άπόψε νοιότερο τήν έρη... άδω περιστόμα μου από ήθελά τόσο ποψα, τόσο κοντά μου ά κοντά που να ξεγροσσα μονομιάς την ιδέα του χωρισμού.
Σκλάβος τού πόθο έμει άπόψε μετ' στην έρημιά μου. Άπόψε που είμαι μόνος μου μισό περισσότερο όλα τα πράγματα της κάμαρας μου, όλες της φωτογραφίες που κρημάσαν γύρω μου για να μου θυμίζον την φοβερή καταδίχη μου. Δέν μπορεί όμως άποψε να με φαριμάκωση τόν μίσος, γιατί με προστατεύει ό πόθος. Σήμερα ποδό περισσότερο γιατί είναι μεγάλη ή μοναξιά μου. Πώς λοιπόν θά μου ξαναέρθης παρηγορητικ' μου κορίτσι, πότε θά ξαναέρθης πάλι κοντά μου για να άποτελειώσουμε τόν γλυκό τραγούδι μου άρχισα μετ' σε κάποιο άντρο άπ' της δυστυχίας που έδερε και τούς δύο μας.

«Σ μη ζητήσης ν' άπολευτερωθώμε από τή σκλαβιά τού πόθου. Άφρη να είμεθα οι σκλάβοι του. 'Ο πόθος πώς είναι ιερότερος μιάς θρησκείας, ό πόθος μας είναι γλυκότερος από τόν στοργικότερο νανούριμα. 'Ο πόθος που μας κάνει πάντοτε να λουφάζουμε, αυτός ό ίδιος θά μας δώση τή δύναμη ν' άντικρυσουμε πειό άφορα τόν κόσμο. Πειό άφορα. ΕΣΠΕΡΟΣ

Μικρές φανταξί

ΤΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ ΜΙΑΣ ΠΙΝΙΓΜΕΝΗΣ
'Η πόρτα κτυπά. 'Η μαμά έμφανίζεται.
—'Ο κύριος;
—'Ο κύριος Πασπαρτού.
—Παρτνόν;
—'Εχετε δίχρο,δέν με γνωρίζετε και λυπούμαι πολύ που σας παρουσιάζομαι υπό τās τραγικάς αυτές συνθήκας.
—'Αλλά, κύριε, ούτε τώρα δεν σας ήγνώση.
—Σας παρακαλώ, κυρία μου, να ντυθήτε γρήγορα.
—Σας βρειάω, αξιότιμος κύριε, πώς αυτή την στιγμήν δεν έχω καμμίαν διάθεση να γελάσω.
—Νά μη γελάσετε διόλου. Ντυθήτε γρήγορα, κυρία μου και τρέξτε στη Ριβιέρα.
—Στη Ριβιέρα;
—Ναί, ναί, πάρετε τόν πρώτο άμάξι που θά βροθή μπροστά σας και τρέξτε, είναι ζήτημα άν προλάβετε.
—Νά προλάβω; 'Αλλά πώς Θεού, κύριε! Έξηγηθήτε. Δέν άντέχω πλέον.
—Θάρρος, κυρία μου. Θάρρος. 'Ισως άκόμη να ύπαρχη κάποια έλιψι.
—Μήπως ό άντρας μου;...
—'Α, όχι. 'Η κόρη σας ή 'Εριέττα έκανε τόν πρωί μία πολύ άσχημη βουτιά στη θάλασσα...
—Κύριε!
—Γι'α μία στιγμή της πιάσθηκε ή άναπνοή... Τώρα την έχων άναίσθητη στο καλλωπιστήριον των λουτρών. Τρέξτε λοιπόν.

«Γυτερα από μισή ώρα»
—'Ω καλή μου 'Εριέττα, Πιστεύω να τή κατάφερα. 'Η μαμά σου τρέχει στη Ριβιέρα.
—'Υπολογίζεις ν' άργήση πολύ;
—'Α, βέβαια. Μόνον να πάη και να γυρίση θέλει δυό δλόκληρες ώρες.
—'Ε, λοιπόν όλο αυτό τόν διάστημα θά τόν περάσωμε, χρυσέ μου, μέσα στην καμαρούλα μου. Μά είσαι ένας τσακινής... Την καμμένη τή μαμά... 'Α, άμα γυρίση θά της πος δεν ήταν τίποτε. Μιά ζάλη μόνον ή όποια έπέρασε. Πέρασε μέσα, άγάπη μου.
Κτυπά πάλιν ή πόρτα. 'Ενας ιατρός, ένας άξιωματικός και δύο κυρία μπαίνουν βιαστικά στο σαλόνι και μένον κρησασμένοι έκει περιμένοντας την μαμά της 'Εριέττας! Louise Ferrau

ΔΥΟ ΛΗΣΤΑΙ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ ΟΛΟΚΛΗΡΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ

ΔΙΑ ΝΑ ΠΑΡΟΥΝ 4 ΧΙΛΙΑ ΔΑΣ ΔΡΑΧΜΩΝ

—'Η έκφυλη ζωή ενός εξαδέλφου.
—'Ο Τριγόνης και ό Γουλόπουλος.
—'Η Βασιλικούλα και ή Χρυσούλα γεκρές κοντά στον γεκρόν πατέρα.
—'Η άποκάλυψις τού ύποδηματοκαθαριστού.
—Μετά τόν έγκλημα.
—'Η σόλληρη, ή εις θάνατον καταδίχη των ληστών και ή θανατική έκτέλεσις.

ΣΤΙΓΜΑΙ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΓΡΙΟΤΗΤΟΣ
Δύο ώρες μακρόν της Καρδίτσας εύρίσκεται τόν χωριόν Καλλιφρόν, κατοικουμένο από 1500 περίπου κατοίκους. Ένα χιλιόμετρον έξω τού χωριόν εύρίσκειται τόν σπίτι τού ύπόρου Θωμά Καλιά. Στο σπίτι αυτό έμεινε ό Καλιάς μετά των δύο θυγατέρον του, της 13τοης Βασιλικούλας, της 10τοης Χρυσούλας και της νεαρής συζύγου του Μαγδαληνής, εύρισκομένης εις ένδιαφερόμενην κατάνοισιν. Πρώ ημεροσν ό Θωμάς ειχε πωλήσει τή καπνά τον άντι 20 χιλιάδων δραχμών, πωσόν τόν όποτον έφύλαξε στο σπίτι του διά να τόν μεταχειρισθή κατόπιν διά τās έπιχειρήσεις του. Εις τόν πωσόν τούτοπροσετέθησαν και μερικά άλλα χιλιάδες δραχμών, αντίστοιχον της έννοκιάσεως κάποιου λειβαδιού τού Θωμά.

«'Ο άποχορητικός εξαδέλφος»
'Ο εξαδέλφος τού Θωμά Γεώργιος Γουλόπουλος ή Μπίνα, συχνά παρηγόηκε τόν Θωμά, ζητών από αυτόν χρήματα δανεικά, τά όποια μεταχειρίζετο διά να διάγη βίον έκλυτον, διασκεδάζον όλην την ήμεραν εις τή διάφορα κέντρατηςΚαρδίτσας και των Τρικάλων. 'Ο Γουλόπουλος εύρίσκετο και αυτός εις οικονομικήν κατάνοισιν σχεδόν εύχρηστον, εισπράττωνκάθε χρόνο άρκετά χρήματα από την πώλησιν καπνών.



ΟΙ ΔΥΟ ΛΗΣΤΑΙ
'Ο Στέφανος Τριγόνης και ό Γ. Γουλόπουλος εις τās φολακιάς, μίαν ήμεραν πρδ τού τυφεκισμού των.

Αι άπαιτήσεις του όμως ήταν τόσες πολλές, ή ζήλι που ήρχισε να διάγη τόσον πολυδάπανη ώστε να μη τού φθάνουν τά δικά του χρήματα. Κατέφευγε τότε στον εξαδέλφον του Θωμάν. Αυτός, άφου τού έδωσε κάποια χρηματικά ποσά μιά-δυό φορές, κατόπιν ήρχισε να άρνήται, διότι ειχε μάθει πλέον την διαγωγήν τού εξαδέλφου του και δεν έννοιωσε βέβαια να τού παρεξη αυτός τή μέρα διά να διασκεδάζη και να συντηρή της έρομένους του ό Γουλόπουλος. Την τελευταίαν μάλιστα φοράν ό Θωμάς έσκέφθη να διακοπή και τās σχέσεις με τόν Γουλόπουλον, έλιζών με αυτόν τόν τρόπον ν' άπαλλαγη τελείως από της έννοχίας της του. 'Ο Γουλόπουλος όμως ειχε πάγει πλέον τόν κατήφορον. Τίποτε δεν μπορούσε να τόν αναγοισή. 'Ηθελε χρήματα πολλά διά να ικανοποιήση τή πάθη του, διά να έξακολουθήση τόν έκλυτον βίον του. Και τή χρήματα αυτά μόνον ό εξαδέλφος του Θωμάς μπορούσε να τού τή προμηθεύση. 'Ο Θωμάς όμως ήτο άνένδοτος. Τότε ό Γουλόπουλος έσκέφθη να πάη με τόν δικόν του χέρι τή χρήματα που ήνεϊτο να τού δώση με χέρι τού ό Θωμάς.

«'Η άποκάλυψις τού ύποδηματοκαθαριστού»
Μετά τόν έγκλημα οι δύο κακοήγοι κατέβηκαν εις τόν σιδηροδρομικόν σταθμόν Καρδίτσας, για να πάρουν τόν τραίνο για τή Τρίκαλα. Έκει ό Γουλόπουλος έζήτησε να τακτοποιήση τόν παρουσιαστικόν του και έκάλεσε τόν μοναδικόν λούστρον τού σταθμού για να τού γυαλίση τή παπούτσια. 'Ο λούστρος άρχίζει να έξοκονίζη τή παπούτσια τού ληστού. Παραδόξως όμως ή βούδρασε κολούσανε έπάνω στο παπούτσι. 'Ο λούστρος παρητήρησε καλλίτερα και διεκρινεν έπάνω στα παπούτσια τού Γουλόπουλου ίχνη αίματος, αίματος πυγτού, νοπού άκόμη.

«'Η εις θάνατον καταδίχη»
Οι δύο άπάνθρωποι λησταί κατεδικασθήσαν υπό τόν Στρατοδικειον εις θάνατον. 'Η θανατική άπόφασις τού δικαστηρίου δεν τούς άνεκνοιώθη και έτσι ήλπιζαν να σωθών. Την πρώτην όμως της έκτελέσεως, μόλις άντίκρυσαν τόν λούστρον ό όποίος τούς έπεσκέφθη διά να τούς κοινωήση, ό Γουλόπουλος ήρχισε να

εισήλθε στο πρώτο δωμάτιο. Άκρα ήσυχία έβρασίλευε. Τά πράγματα ήταν άνο-κάτω, ό-πως είχαν μείνει την προηγούμενη ήμερα. Προχωρεί και πρds τόν δεύτερον δωμάτιον, τόν συνεχόμενον με τόν πρώτον. Έδώ ήτο ή κρησβατοκάμαρα της οικογενείας. Εις ένα κρησβατίτι έκουάτο ό Θωμάς μετά της συζύγου του, σ' ένα άλλο δε τά δύο του κορίτσια. Δέν έδιδεν όμως πλέον την έντύπωσιν κρησβατοκάμαρας τού δωμάτιον έκείνου, άλλα σφαιρείου. Παντού αίματα, αίματα, αίματα.

«'Η πνευματιστική συνεδρίασις στο σαλόνι κ. Λίτσα.»
'Επάνω τόν πρώτο κρησβατίτι εύρίσκειτο νεκρός ό Θωμάς με μιά σφαίρα στον άίχνη και με τέσσαρες μαχαίρες στο στήθος. 'Ο ληστής ειχαν φαίνεται έλληνικον σφαιρών και ήναγκασθήσαν να καταφύγουν στο έπιβοηθητικόν μαχαίρι.Κοντά του ή σύζυγός του Μαγδαληνή με τόν πρόσωπον κατωκατωμένο, λωριασμένο, τσακισμένο, άγνώριστο. Και παρά πέρα στο άλλο κρησβατίτι ή μικρή Χρυσούλα με τή χέρι ανασηκωμένα στο στήθος σαν σε στάσι προσευχής. Τόν μικρό της κεφαλάκι ειχε διαρραγή και στο στήθος της έχανον 4 πληγές από χαράκι. Και εις την άκραν της τετραόδος αυτής, σαν συμπλήρωσις της όλης τραγικής εικόνας,βροσζονόταν ή άλλη κόρη τού Θωμά, ή Βασιλικούλα κι' αυτή με τόν κεφάλι στασμένο. Οι κακοήγοι κτυπούσαν κατά προτίμησιν στο κεφάλι. 'Ολόκληρος ή οικογένεια έπλεε εις τόν αίμα της. 'Ο άγιος εξαδέλφος ειχε ενδιζηθή. 'Αλλά τάχοιματα; Μετά τόν έγκλημα ό Γουλόπουλος, βροη-θούμενος και από τόν φίλον του Τριγόνη, έπεσδθή εις την άνευρεσιν του κομποδειατός του δυστυχούς καπνοπαραγωγού.Δέν κατώφθησε όμως να άνεύρη παρ'ό τόν πωσόν των 4 χιλιάδων δραχμών. 'Η έρευνα έξηκολούθησε μέχρι τόν προσωίνων ώρών. Τόν φως τού ήλιου ήρχισε πλέον να φωτίζη τά άγρια πρόσωπα των κακοήγων και τή καταματωμένα πρόσωπα των θυμάτων. Οι δύο κακοήγοι έβρεπε πλέον να φύγουν κι' άφου έδωσαν στα θύματα τόν τήν... άποχαρητιστήριον τελευταίαν μαχαίριαν, έξηφανίσθησαν.

«'Η άποκάλυψις τού ύποδηματοκαθαριστού»
Κι' όμως μέσα στο σπίτι έκείνο ύπρηχε χροίμα πολύ. Τόν χροίμα όμως αυτό τόν έφερε πάντοτε έπάνω της ή σύζυγός τού Θωμά, ή Μαγδαληνή. Τρομερή ή έβρομια της ζωής πρds τόν θάνατον!

«'Η άποκάλυψις τού ύποδηματοκαθαριστού»
Μετά τόν έγκλημα οι δύο κακοήγοι κατέβηκαν εις τόν σιδηροδρομικόν σταθμόν Καρδίτσας, για να πάρουν τόν τραίνο για τή Τρίκαλα. Έκει ό Γουλόπουλος έζήτησε να τακτοποιήση τόν παρουσιαστικόν του και έκάλεσε τόν μοναδικόν λούστρον τού σταθμού για να τού γυαλίση τή παπούτσια. 'Ο λούστρος άρχίζει να έξοκονίζη τή παπούτσια τού ληστού. Παραδόξως όμως ή βούδρασε κολούσανε έπάνω στο παπούτσι. 'Ο λούστρος παρητήρησε καλλίτερα και διεκρινεν έπάνω στα παπούτσια τού Γουλόπουλου ίχνη αίματος, αίματος πυγτού, νοπού άκόμη.

«'Η άποκάλυψις τού ύποδηματοκαθαριστού»
Μετά τόν έγκλημα οι δύο κακοήγοι κατέβηκαν εις τόν σιδηροδρομικόν σταθμόν Καρδίτσας, για να πάρουν τόν τραίνο για τή Τρίκαλα. Έκει ό Γουλόπουλος έζήτησε να τακτοποιήση τόν παρουσιαστικόν του και έκάλεσε τόν μοναδικόν λούστρον τού σταθμού για να τού γυαλίση τή παπούτσια. 'Ο λούστρος άρχίζει να έξοκονίζη τή παπούτσια τού ληστού. Παραδόξως όμως ή βούδρασε κολούσανε έπάνω στο παπούτσι. 'Ο λούστρος παρητήρησε καλλίτερα και διεκρινεν έπάνω στα παπούτσια τού Γουλόπουλου ίχνη αίματος, αίματος πυγτού, νοπού άκόμη.

«'Η άποκάλυψις τού ύποδηματοκαθαριστού»
Μετά τόν έγκλημα οι δύο κακοήγοι κατέβηκαν εις τόν σιδηροδρομικόν σταθμόν Καρδίτσας, για να πάρουν τόν τραίνο για τή Τρίκαλα. Έκει ό Γουλόπουλος έζήτησε να τακτοποιήση τόν παρουσιαστικόν του και έκάλεσε τόν μοναδικόν λούστρον τού σταθμού για να τού γυαλίση τή παπούτσια. 'Ο λούστρος άρχίζει να έξοκονίζη τή παπούτσια τού ληστού. Παραδόξως όμως ή βούδρασε κολούσανε έπάνω στο παπούτσι. 'Ο λούστρος παρητήρησε καλλίτερα και διεκρινεν έπάνω στα παπούτσια τού Γουλόπουλου ίχνη αίματος, αίματος πυγτού, νοπού άκόμη.

«'Η άποκάλυψις τού ύποδηματοκαθαριστού»
Μετά τόν έγκλημα οι δύο κακοήγοι κατέβηκαν εις τόν σιδηροδρομικόν σταθμόν Καρδίτσας, για να πάρουν τόν τραίνο για τή Τρίκαλα. Έκει ό Γουλόπουλος έζήτησε να τακτοποιήση τόν παρουσιαστικόν του και έκάλεσε τόν μοναδικόν λούστρον τού σταθμού για να τού γυαλίση τή παπούτσια. 'Ο λούστρος άρχίζει να έξοκονίζη τή παπούτσια τού ληστού. Παραδόξως όμως ή βούδρασε κολούσανε έπάνω στο παπούτσι. 'Ο λούστρος παρητήρησε καλλίτερα και διεκρινεν έπάνω στα παπούτσια τού Γουλόπουλου ίχνη αίματος, αίματος πυγτού, νοπού άκόμη.

«'Η άποκάλυψις τού ύποδηματοκαθαριστού»
Μετά τόν έγκλημα οι δύο κακοήγοι κατέβηκαν εις τόν σιδηροδρομικόν σταθμόν Καρδίτσας, για να πάρουν τόν τραίνο για τή Τρίκαλα. Έκει ό Γουλόπουλος έζήτησε να τακτοποιήση τόν παρουσιαστικόν του και έκάλεσε τόν μοναδικόν λούστρον τού σταθμού για να τού γυαλίση τή παπούτσια. 'Ο λούστρος άρχίζει να έξοκονίζη τή παπούτσια τού ληστού. Παραδόξως όμως ή βούδρασε κολούσανε έπάνω στο παπούτσι. 'Ο λούστρος παρητήρησε καλλίτερα και διεκρινεν έπάνω στα παπούτσια τού Γουλόπουλου ίχνη αίματος, αίματος πυγτού, νοπού άκόμη.



ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

«'Η πνευματιστική συνεδρίασις στο σαλόνι κ. Λίτσα.»
Μέσα στη μέση εις ήμεροσιν διάταξιν τόν πνευματιστικόν τραπέζιακι. Γύρω ή κ. Λίτσα, ή μοναξική κόρη της Μινιόν και διάφοροι οικογενειακοί φίλοι. 'Ολοι παρακωλούθουν της κινήσεις τού πνευματιστικού τραπέζιου με κατάνυξιν και μυστικοπάθειαν. Τόν λόγον έχει ό οικογενειακός φίλος κ. Μενέλαος. 'Η συνεδρίασις έχει άρχισει. Αι έρωτήσεις πρds τόν μαγικό τραπέζια πίπτουν βροσζόν:

—Τόν πνεύμα είσαι καλόν ή κακόν;
—Κακόν.
—Πώς ονομάζεσαι;
—Βελζεβούλ.
«'Η κ. Λίτσα ώχρηά.»
'Η δις Μινιόν άποσύθει τρομαγμένη τή χέρι της. 'Ο κ. Μενέλαος έξοκουλούθει.

«'Η άποκάλυψις τού ύποδηματοκαθαριστού»
Μετά τόν έγκλημα οι δύο κακοήγοι κατέβηκαν εις τόν σιδηροδρομικόν σταθμόν Καρδίτσας, για να πάρουν τόν τραίνο για τή Τρίκαλα. Έκει ό Γουλόπουλος έζήτησε να τακτοποιήση τόν παρουσιαστικόν του και έκάλεσε τόν μοναδικόν λούστρον τού σταθμού για να τού γυαλίση τή παπούτσια. 'Ο λούστρος άρχίζει να έξοκονίζη τή παπούτσια τού ληστού. Παραδόξως όμως ή βούδρασε κολούσανε έπάνω στο παπούτσι. 'Ο λούστρος παρητήρησε καλλίτερα και διεκρινεν έπάνω στα παπούτσια τού Γουλόπουλου ίχνη αίματος, αίματος πυγτού, νοπού άκόμη.

«'Η άποκάλυψις τού ύποδηματοκαθαριστού»
Μετά τόν έγκλημα οι δύο κακοήγοι κατέβηκαν εις τόν σιδηροδρομικόν σταθμόν Καρδίτσας, για να πάρουν τόν τραίνο για τή Τρίκαλα. Έκει ό Γουλόπουλος έζήτησε να τακτοποιήση τόν παρουσιαστικόν του και έκάλεσε τόν μοναδικόν λούστρον τού σταθμού για να τού γυαλίση τή παπούτσια. 'Ο λούστρος άρχίζει να έξοκονίζη τή παπούτσια τού ληστού. Παραδόξως όμως ή βούδρασε κολούσανε έπάνω στο παπούτσι. 'Ο λούστρος παρητήρησε καλλίτερα και διεκρινεν έπάνω στα παπούτσια τού Γουλόπουλου ίχνη αίματος, αίματος πυγτού, νοπού άκόμη.

«'Η άποκάλυψις τού ύποδηματοκαθαριστού»
Μετά τόν έγκλημα οι δύο κακοήγοι κατέβηκαν εις τόν σιδηροδρομικόν σταθμόν Καρδίτσας, για να πάρουν τόν τραίνο για τή Τρίκαλα. Έκει ό Γουλόπουλος έζήτησε να τακτοποιήση τόν παρουσιαστικόν του και έκάλεσε τόν μοναδικόν λούστρον τού σταθμού για να τού γυαλίση τή παπούτσια. 'Ο λούστρος άρχίζει να έξοκονίζη τή παπούτσια τού ληστού. Παραδόξως όμως ή βούδρασε κολούσανε έπάνω στο παπούτσι. 'Ο λούστρος παρητήρησε καλλίτερα και διεκρινεν έπάνω στα παπούτσια τού Γουλόπουλου ίχνη αίματος, αίματος πυγτού, νοπού άκόμη.

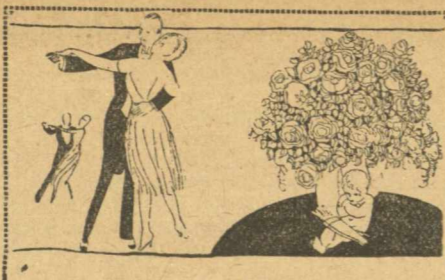
«'Η άποκάλυψις τού ύποδηματοκαθαριστού»
Μετά τόν έγκλημα οι δύο κακοήγοι κατέβηκαν εις τόν σιδηροδρομικόν σταθμόν Καρδίτσας, για να πάρουν τόν τραίνο για τή Τρίκαλα. Έκει ό Γουλόπουλος έζήτησε να τακτοποιήση τόν παρουσιαστικόν του και έκάλεσε τόν μοναδικόν λούστρον τού σταθμού για να τού γυαλίση τή παπούτσια. 'Ο λούστρος άρχίζει να έξοκονίζη τή παπούτσια τού ληστού. Παραδόξως όμως ή βούδρασε κολούσανε έπάνω στο παπούτσι. 'Ο λούστρος παρητήρησε καλλίτερα και διεκρινεν έπάνω στα παπούτσια τού Γουλόπουλου ίχνη αίματος, αίματος πυγτού, νοπού άκόμη.

«'Η άποκάλυψις τού ύποδηματοκαθαριστού»
Μετά τόν έγκλημα οι δύο κακοήγοι κατέβηκαν εις τόν σιδηροδρομικόν σταθμόν Καρδίτσας, για να πάρουν τόν τραίνο για τή Τρίκαλα. Έκει ό Γουλόπουλος έζήτησε να τακτοποιήση τόν παρουσιαστικόν του και έκάλεσε τόν μοναδικόν λούστρον τού σταθμού για να τού γυαλίση τή παπούτσια. 'Ο λούστρος άρχίζει να έξοκονίζη τή παπούτσια τού ληστού. Παραδόξως όμως ή βούδρασε κολούσανε έπάνω στο παπούτσι. 'Ο λούστρος παρητήρησε καλλίτερα και διεκρινεν έπάνω στα παπούτσια τού Γουλόπουλου ίχνη αίματος, αίματος πυγτού, νοπού άκόμη.

«'Η άποκάλυψις τού ύποδηματοκαθαριστού»
Μετά τόν έγκλημα οι δύο κακοήγοι κατέβηκαν εις τόν σιδηροδρομικόν σταθμόν Καρδίτσας, για να πάρουν τόν τραίνο για τή Τρίκαλα. Έκει ό Γουλόπουλος έζήτησε να τακτοποιήση τόν παρουσιαστικόν του και έκάλεσε τόν μοναδικόν λούστρον τού σταθμού για να τού γυαλίση τή παπούτσια. 'Ο λούστρος άρχίζει να έξοκονίζη τή παπούτσια τού ληστού. Παραδόξως όμως ή βούδρασε κολούσανε έπάνω στο παπούτσι. 'Ο λούστρος παρητήρησε καλλίτερα και διεκρινεν έπάνω στα παπούτσια τού Γουλόπουλου ίχνη αίματος, αίματος πυγτού, νοπού άκόμη.

ΝΕΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Βιολέττα, σ'αξ δίδω μιά χρυσή ψήφο. Είμαι ένας από τους θαυμαστάς του μαγευτικού χαρακτήρος σου και συνίμα άγνωστος...



Ο ΦΙΛΙΚΟΣ ΔΙΓΩΝΙΣΜΟΣ

Κάθε άπάν ημες μέχρι 40 λέξων και κάθε χαρακτήρα μέχρι 6 λέξων θα ημουν δυνατά μετά την άποσολήν έως 40 λέξων...

Χαρίζω με όλην μου την ψυχή ΔΕΚΑ όλοχρυσούς ψήφους στον άνεκτίμητον χαρακτήρα σου και για τα γεμάτα παράνομα μάτια σου...

Τραγκαβέλα, πάρετε δυο χρυσούς ψήφους, μιά για την όφρανια σας και μιά για τα μάτια σας...

Η. Γ., Θά προτιμούσα να σου χάριζα μιά ψήφο μου άγνωστού από καρδιάς, γιατί το χρυσό έγινε τόσο κοινό...

Χαρίζω δύο ψήφους στον Λεωνίδα Ψ., διότι μου άρεσει πολύ ο δημοσιευθείς χαρακτήρα του...

Ψηφίζω τον χαρακτήρα της Βιολέττας με ψήφον χρυσήν γιατί ο χαρακτήρ της μου άρεσει...

Ελήφθησαν και δύο δημοσιευθέν με την σειράν των και άπαντήσεις των δίδων και κρίων: Αμύλειον Μελαγχολικής Ονειροπόλου...

Ήτανίτερα άλληλογραφία. Μέχρι 15 λέξων δραχ. 9. Κάθε έπι πλέον λέξεις 10 λεπτά ή μία.

Ελ. Κ και Ματθίλο. Φ. δυστυχώς άδυνατό άλληλογραφήσω. Διά ψήφους σας εύχαριστώ. Τραγκαβέλα.



Αθηναϊκή Ζωή

ΕΛΛΕΙΨΕΙ ΠΑΡΟΥ. Μέχρι στη ζέστη που φηγάμαστε έτούτη...

Είχαμε μιά μοναδική παρηγοριά: Τούλάχιστο πίνιαμα παγωμένα...

Τώρα, —θέε βοήθη! — πάει κι' ό πάγος! Και τί θά γίνουμε σε τούτο το [καμίν];

Τό τί θά ποιήσω για να βροστούμε Ζήτημα της ημέρας έχει γίνη.

Ε! διάβολε! έγω πρότεινω, συμπολίται, Νά προσκλήσω βιαστικά το Δημαρχείο...

Τά χερίλα του τά ηραχμένα να κολά [λαχ] Στά κρέατα τά βροστέρα —κατεβυγ- [μένα] —

Και να μπορέω άποσπείμαι να... εδωφάμ! Μ. ΠΑΡΑΣΕΝΟΣ

ΝΕΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

Γιόργος Χλωρός: Μέσα σε 22 χρόνια κλειώ όλη μου την ύπαρξη. Τά μάτια μου κατανόμαδα...

Κόρη των Αθηνών: Έτώ 17. Ξανθή, άνάστημα κανονικό, μορφή γλυκειά και συμπαθητική...

Μια πώς λυόμα... ό, πώς λυόμα όταν τ' άφρηνα για ό τα βρήω στο σκατά μου! Ό! πώς ποτόσος, άγαπημέ μου, ή και ό μ.ν. και πώς μιά γλυκόσυνη όλην ή π' μου έβρε σε μιά άμυγλή...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Νέτις: Ένα όμοιοφο παιδί με γλυκά μάθρα μάτια. Χαρακτήρα θεοτόρελλος που ποτέ δεν γνώρισε πίκρα...

Τ' άρέσει να παιδεύη και να βασιανίη καθένα που θά γνωρίση. Σωστό ζεζάνιο. Γούστα τρελλά και ιδιότροπα, μιλί στην άγάπη...

Μ.Α.Β: Ηλικίας 18 έτών. Φοιτητής. Μετρίου άναστήματος, μελαγχρόνος, με καστανά μαλλιά...

Καροσταντίνος Άργυρίου: Έτώ 17, μελαγχρόνος, συμπαθητικός, εύαισθητός, με ψυχή μελαγχολική και όνειροπόλη...

Γηρόφρον: Έτώ 27. Πατέρας του τ' ώραιότερο μέρος της Βασιλείδος των Πόλεων. Στρατιωτικός, καστανός, μορφή άρρενοπιτή...

Γεώργιος Μακρυγ.: Έτώ 21, φοιτητής. Ψηλός, λεπτός, μάτια μεγάλα, μάθρα, δευδερκής, άποφασιστικός, κομμουνιστής...

Ελήφθησαν και οι χαρακτήρες: 375 Ραυμόνδου, 376 Γ. Χ. Παπιά, 377 Γιού νεράδας, 378 Θύματος κακίας, 379 Ξενιτευμένου, 380 Ιον Άνεμώνα.

Θύμα κακίας, Ραυμόνδου, Ξενιτευμένου, Γιόν Νεράδας, Ιον Άνεμώνα, έχρώδης τε δραχ. 2 δι' έγκρισην φερωνόμου. Άντ.

Ο Διαγωνισμός του Άριστέίου

Άλογοήτευσις. Πόσος φόρος σου μ' ηνα για την λαχάρα που είχα να περω και ο συλοπορεά από τα προσφιλή...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

ΤΑΙΣΙΑΙΤΕΡΑ

Πέντε νεαρά λοχίαρία που έπάνω σε βουνά της Δυτικής Θράκης καταγίνονται εις φωτογραφικές ερευνάς...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Η Σηγή μου

Ό κ. Φοίβος Δαλιγιός, ές άφορμή της καταγγέλλας περί άντιγραφής του ποιήματος τού άνηκοντος εις την βίβλιν Άσπασίαν Π. Τριανταφύλλου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Εις τα γραφεία της Σφαιρας ενδύκονται έπιστολά άπειθονόμενα προς: Μαγαζιέρον Μενεξέ, Λεωνίδα Ψ., Μάσκιν, Άσπών της Ρουμέλιας, Ξεφάνον Γιούλιαν, Στεφ. Χάλην, Μάριον Χ., Ιουδύθ, Ονειροπόλον, Παρακαλείται ή δις Έρδα Κ. να παραλάβη τας έπιστολάς της.

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...

Ό!... πώς ή ε.α.ε. Ό σκληρά άταγήτευσι!... γιατί... γιατί άφήματα άπόδοσες, άνοικτες μπροστά στα μάτια μου...



Τὰ γαβαδάκια τοῦ Μιτρούδου

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Συμπολιέ' μ',

Ἰώρα δὲ εἶν' τ'ς μόδας μαθὲς τὰ ἱγκλήμ' τα, ἀπουφάσιζα κ' ἰγὼ νὰ διαπράξω ἓνα τοι-



ούτου ἀπὸ κοινοῦ ἀμφέρουτος οὐρ- μώμιονους κ' ἰκ συστά σιος, ὅπου τ' δια- λαμβάνει κί τοῦ Ἰφι- τείου. Θὰ μῆς πὼς ἰσκέφτ'κα νὰ βάνου τ' κινάλι μ' σ'τ'καρ- μανιόλα ἰγὼ ὁ πρό- ἀμνημονεύτου χρό- νου φρόν'μους, ἰγὼ ὁ Μήτρουσ ποῦ μό- νου μίτην ἱρουτ'κὴν ἐπι- στουλογραφίαν κατα- πιανόμ'ν κί φόντας δὲν εἶχα τ'ν Πιρδίκου γιὰ νὰ προυβάρω τ'ν τρυφεροτ'τὰ μ' γλυκομ'λοῦσα μὴ τ' σ'π'ιὰ τ' κινιματογράφ' κί μί τ'ς προ- σουπογραφίεσ(ε)Πέπης κί τ'ς Λαουτάρ' ὅπ'εἶνι κουλλημένες σ'τ'ν τοίχου.Κί' ὄμιους ἰσκέφτ'κα, οὐδὲ ζουριασμένου, πὼς γιὰ ν'ἀκουστῆ τινὰς τ'ν σημεριον κί νὰ ἱξασφαλῆ τ' μέλλου τ' πρέπ' δύγιου τινὰ νὰ διαπράξ' : γιὰ νὰ σκου- τώσ' γιὰ νὰ σκουτωθῆ.

Σὰν ἔμαθα λ'πὸν πὼς ἡΠερδίκου ἐπῆγι τ'ς προυάλλις μί τ'ν κουμπάρ' μ' τ'ν Ἀριστου- φάνη στὰ λουτρά τ' Φαλήρου κί' ὅτ' ἔπεσαν σ'τ' θάλ'σσα ἀφ' τὴν ἰδία κερπίνα κί' ὅτ' ἔ- κανουν μαζῆ μπουρμπουλιθρες, ἰώρα, εἶπα μέσα μ' ἡγγικε, Πιρδίκου, ἡ ὥρα σ'. Φόντας τ' βράδ' ἐπῆγα σπῖτ' τ'ν βροῖσκου καθ'σμέν' στοῦ παραθύρου νὰ τραγουδῆ τ'Ζιγκουλέττ.

—Οὐρὲ ζουδιου, τ'ς κάνου, ἔχ'ς κουράγιου κί' ἀνασαιν'ς ἀκόμα ; Που ἦσ'ν τ' μεσημέρ ; —Στοῦ Φαλήρου, μ' κάν'. —Μί τ'ν κουμπάρ' σ' ; Δὲν εἶνι ἔσ' ; —Μάλ'στα, μ' ἀπαντεῖ. —Κ' εἶχαι μαθὲς ἀνάη' κ' οἱ δύγιου, κ' ἰπέ- σατε σ'τ' θάλ'σσα γιὰ νὰ δροσουλοῖστῆ ; —Ναί. Ἰκάναι μ'παῖν μῆξυ.Εἶνι τ'ς μόδας. Μουρ' εἶδες ἀναίδεια ἡ τσαπερόδνα τ'σ'ατανά! Δὲν ἰβράταξα. Τῆ βουτάνου ἀφ'τῆ μέσ' κί τ'ρί- χνου σ'τ' κρεββάτ'. Τ'σκιπάζου μί νιὰ κ'βέρτα γιὰ νὰν τ' βαρόν κί νὰ μὴν ἀκούγερ' μῖτ' κατὰ μῖτ'.

—Στέκα, τ'ς κάνου, ἰδὼ κί τὴν ὥρα σι σιγυρίζου. Καί μῖνια κί δύγιου τρέχου σ'τ'ν κ'ζίνα νὰ πάρ' μ'παλνὰ γιὰ νὰν τ'ν πετσουκόψου ἀνη- λῶς κί ὀσπλόγνου. Ἰπῆρα τ'ν μ'παλνὰ κί ὀχιν'ξα νὰ βαράου, νὰ βαράου ἀλύτ'τα. Ἰκεῖ ὄμ'ς ὅπ' ἰβράγα κί νου ἔσ' κί τι νομῖς'ς πὼς γλέπου; Τὴν Περ- δίκου ἀτόφια κί οὐλοζώνταν ἡ στέκ'τε κρουμμέν' πῖσου ἀφ' τοῦ μ'παούλου. Σ'κόνου τ'ν κ'βέρτα κί γλέπου δύγιου κού- τ'σ'ρα ὅπ'τ'αχί βάν' ἰκεῖα ἡ ἀλι- ποῦ γιὰ νὰ μί ξεγιάσ'.

—Ἰώρα εἶμαι καλά, εἶπα μέσα μ'. Ἐμ' ἔπαθα τ'δ'λειὰ ἐμ' ἰγὰλ' σα κί τ'ν κ'βέρτα. Τρέχου κί τ'ν πῖανου, ἐκεῖν' ὄμ'ς δίνει μῖνια κί πηδάει ἀφ' τοῦ παρα- θύρου.

—Ἰώρα θὰ τσακίστ'κί, λέου κί τρέχου κίτ' σ'τ' δροῦ' γιὰ νὰ μῖσσοι τ' κουμμάτια τ'ς. Ἀλλὰ τί νὰ δώ πάλι.Τὴν ἰδία τ'ν Πιρδίκου οὐλόγερη κί γελαστῆ νὰ κουβιντιάς μί νιὰ γ'τόνισα.

—Οὐρ', δὲν τσακίστ'ς ; τ'ς κάνου

—Ἀχα, μ' λέει.Τὴ στιγμῆ ὅπ' ἐπῆδ'ξα ἀφ' τ' παραθύρου βεσθ'κί ἀποῦ κίτου ἓνα κάρ- ρου μί ντουμάτις κ' ἔπ'σα ἀπ'άν' του. Ταῦτα κί μένου, γειά σ' κί' ἀντίου μ', ΜΗΤΡΟΥΣ ΚΟΥΡΝΟΓΑΛΟΥΣ :

Ἰ' ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΘΑ ΠΕΘΑΝΗΣ,, ΑΡΧΙΖΕΙ ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ "ΣΦΑΙΡΑΝ,,

Ἀπὸ τῆς κωμῳδίας τοῦ Μιζριτζέ

Η ΠΙΚΡΕΣ ΤΟΥ ΒΕΖΥΡΗ

Ἄσ' Καραγκιόζης πνέει τὰ λαισθιά ἀπὸ τὴν πείνα,

—Ἀχ, ψιδουρῆζει, κίνα τέταρτο ζωῆ μου μένει ἀκόμα. Καί νὰ σιέπτε- ται κανεὶς πὼς θὰ πεθάνω νηστικός. Πὼς διάβολο νὰ πῶ στὸν ἄλλο κόσμο; Πὼς νὰ χάνω τόσο δρόμο νησι- τικός; Τοῦλάχιστον νὰ εἶχα μοτοσυκλέττα. Ἀλλὰ πῶς ἂν εἶχα μοτοσυκλέττα δὲν θὰ τὴν πούλαγα; Ἀχ, νὰ γινό- νομον Βεζύρης...

Τὰ τελευταία του ἀυτὰ λόγια τὰ ἀκούει ὁ Βεζύρης, ὁ ὁποῖος τὸν πλησίαζε καὶ τὸν δια- βερβαῖοι ὅτι θὰ τὸν κίνη Βεζύρη. Ὁ Καρα- γιόζης δὲν πιστεῖται σ'τ' αὐτὰ του καὶ τὸν παρατηρεῖ κατάπληκτος.

—Πιστεῖσε, τοῦ ἐπαναμβάνει ὁ Βεζύρης, θὰ γίνη τὸ θέλημά σου. Ἐπιθυμῶ νὰ σοῦ παραχωρήσω τὴν θέσιν μου γιὰτι θέλω νὰ ξεκουρασθῶ. Τώρα ἀμέσως στέλλω τοὺς ὑπα- σπιστάς μου νὰ σέ παραλάβουν καὶ νὰ σέ ντύσουν ὅπως πρέπει.

Σὲ λίγο τρεῖς ὑπασπισταί, συνοδευόμενοι ἀπὸ ὄλην τὴν φρουράν τοῦ Βεζυ- ρικό ἀνακτόρου, παρουσιάζονται στὸν Καραγκιόζη.

—Τ' εἰσθε σεις; τοὺς ἐρωτᾷ ἡ- κείνος.

—Οἱ ὑπασπισταί σου, ἐκλαμπρό- τατε.

—Πηγαίνετ' ἀπὸ δῶ, κάνει θυμο- μένος ὁ Καραγκιόζης. Μοῦθδατε σεις γιὰ τιμητικὴ φρουρά, ἐνθ' ἔπρεπε νὰ μοῦ στείλετε πρῶτα τοὺς μαγεῖρους. Πηγαί- νετ' ἀπὸ δῶ. Ο ΜΟΛΛΑΣ

Ἡ πονηρῆς τοῦ Ἑβραίου

Ο ΚΛΕΠΤΗΣ ΤΟΥ ΚΛΕΠΤΟΥ

Ἄσ' Χαχαμικός πηγαίνοντας σ' ἓνα μακρονό κωρὸ γιὰ νὰ πουλήσῃ κάποια ὑφάσματα, ἔ- πεσε στὸ δρόμο στὰ χέρια ἐνὸς λωποδύτου, ὁ ὁποῖος μὲ τὸ πιστόλι στὰ χέρια τὸν ἠνάγκασε νὰ τοῦ πα- ραδώσῃ τὸ κομπόδεμά του.

—Κάνε μου τὴ χάρι, εἶ- πεν ὁ Χαχαμικός στὸ λω- ποδύτη, τώρα ποῦ μοῦ πῆ- ρες τὰ λεπτὰ, νὰ μοῦ ρί- ξης καὶ μιά σφαῖρα ἐδῶ στὸ σακκάκι μου. Ἐρεῖς, ἔγω καὶ συνέταιρο καὶ δὲν θὰ μὲ πιστεύσῃ ἂν τοῦ πῶ πὼς μοῦ τὰ πῆραν τὰ λε- πτὰ στὸ δρόμο.

Ἄσ' λωποδύτης προθυ- μότατος ἀδείασε τὸ πι- στόλι του στὸ σακκάκι τοῦ Χαχαμικού. Ἀμέσως τότε ὁ πονηρὸς Ἑβραῖος, ἀφοῦ ἔβερβαῖωθη ὅτι δὲν ἀπέμ- νεν ἄλλη σφαῖρα μέσα στὸ πιστόλι τοῦ κακοποιοῦ, ὄρημ' κατ' ἐπάνω του, τὸν συλλαμβάνει ἀπὸ τὸν λαι- μὸ καὶ, ὅπως ἦτο τὸν λωποδύτη νὰ τοῦ ἐπιστρέψῃ τὸ κομ- πόδεμα.

ΝΑ ΛΕΙΨΟΥΝ ΟΙ ΤΟΚΟΓΛΥΦΟΙ

Μιά μέρα ὁ Χαχαμικός παρακάλεσε τὸν Ραβῖνο τῆς Συναγωγῆς νὰ βγάλη λόγο καὶ νὰ κλητηριάσῃ τοὺς τοκογλύφους, οἱ ὁποῖοι

Ἰ' ΑΓΑΠΗ,, ΚΑΙ ΘΑ ΠΕΘΑΝΗΣ,, Τὸ νέον κωμωδία τῆς "ΣΦΑΙΡΑΣ,,



Τοῦ Βλάμη τὰ κωμῳματα

ΕΙΣ ΤΗΣ ΔΡΑΠΕΤΣΩΝΕΙΟΥΣ ΑΚΤΗΣ

Γιὰτι σοῦ λέω, ρε Μανιώ μου ἀρμυροφύ- στικη, πὼς ὁ κόσμος δὲν εἶναι πειὰ γιὰ τῆς γυναικες μὰ οὔτε ἡ γυ- ναίκες εἶναι γιὰ τὸν κό- σμο, ὅπως κατιντήσανε. Δὲν φτάνει δηλαδῆς ποῦ κίνανε αὐστρηρὴ λογο- κρησία σὲ οὐλα τους καὶ σοῦ βγάνανε περιττὰ τὰ μυστικοπαθῆ ἐσφουρουχα ἡ ἔυες, μόνε χαλάνε καὶ τὸ μηχανισμό τοῦ ἀντρίκου χαρακτήρα, ἔ- τσι ποῦ ντρέπεται πειὰ κανέναν νὰ λῆ πὼς εἶν' ἀπόγονος τοῦ Περικλή, τοῦ Ναπολέοντα καὶ τῆς Πάπισσας Ἰωάννας. Ψέμματα;

Τὴν ἀπερασμένη Κερ- γιακὴ κατηφορησα ἐκεῖ κατὰ τὴ Δραπετσῶνα γιὰ νὰ δοκιμάσω ἓνα βαρέλι κρασί ποῦφερ' ἀπὸ τὴ Χαλκίδα ἐκεῖνος ὁ ἀσημάνθρω- πος ὁ Μιμῆς, ποῦχει μαγαζὶ πα- ραπλεύρας στὰ Διπάσματα. Δὲν ἠθέλε δηλαδῆς ὁ φίλος νὰν τὸ παρα- δώκῃ στὴ κοινῆ χρῆσῃ προτοῦ τοῦ βάνω ἐγὼ τὴ σφραγίδα τοῦ Σολομῶν- τα. Περνώντας ὄξου ἀπόνα καφφενεδάκι εἶδα μέσα μιά ἀπλυτὴ νὰ τσακάνεται μὲ κάποιο χασικλῆ στὰ γιομάτα. Ἐκεῖνος τῆς παράστανε τὸ ὑ- πουργεῖο τῆς Ἐννόμου καὶ τὴ φοβέριζε πὼς ἂν δὲν τοῦ δώκῃ στὰ χέρια τῆς εἰσπράξες τῆς ἡμέρας θὰ τὴν στείλῃ μαντὰ ντὲ κόμπανι στὴ συχωρημένη τῆ μητέρα τῆς. Τί νομίζεις τώ- ρα πὼς ἔκ'αν' ἐκεῖνη, ρε ἀ- γοροκόροτος; Πὼς τ' ἄρπαξε μὴμπως τὴν ἀμφοστομῆ καὶ τὸν ἔ- βαλε στὸ κυνήγι; Ἄ, μπά... Ἐκανε κανονι- κιά μεταβολή,τοῦβανε στὸ χέρι δὴν κατοστά- ρικα καὶ ἡ συνεδρίασι, ἐλύθη διὰ γὰ ἐπανα- ληφθῆ τὴν ἐπομένη ὅπως λένε καὶ στὴ Βουλή.

Δὲ σοῦ λέω... Πάντα δὲν εἶναι καλὸ πρᾶμ- μα ν' ἀφίγη κανένας λεπτὰ στὰ χέρια τῆςγυ- ναίκας, γιὰτι ἐξὸν ποῦ δὲν ἔξερει νὰ τὰ μετα- χειρίζεται, μπορεῖ καὶ νὰ τῆς τὰ ψερίσουν κάποτες χωρὶς νὰ χαμουρευτῆ στάλα... Σοῦ παίγνω, κ' ἐγὼ, ρε Μανιώ μου, τὸ φόρο τῆς καθαρὰς προσόδου, ἀλλὰ ἔσοδεῶ ἐφτὰ τό- μους αἰσθηματισμὸ καὶ μισὸ βαντάρι γλύκα, ἔτσι ποῦ ἐσὺ λυπᾶσαι κανιὰ κανιὰ ποῦ δὲν ἔχεις ἄλλα νὰ μοῦ δώκῃς... Καταλαβαθῆ- καμε;

Κύττα τώρα νάχης ἐν ὄψει περὶ τὰς βρα- δυνὰς ὥρας κίνα κατοστάρικα γιὰτι πάλι χθὲς ἐκεῖνη ἡ Μπορσεβίκα ἡ ντάμα μοῦ τσαλά- κωσε τὴν ὑπαρξῆ καὶ θέλω νὰν τὴν ἐκδικηθῶ τὴν ἄτιμη καὶ νὰν τῆς πῶ τὸ αἶμα μεχοῖ πράσινη τσόχα Τί νὰ σοῦ κίνη, ρε σὺ, κί' αὐτὴ ἡ ντάμα; Γυναίκα δὲν εἶνε καὶ τοῦ λό- γου τῆς, ἀπιστία δηλαδῆς τὸ πρᾶγμα καὶ τὸ μέγα ἔλεο. Θὰ μοῦ πῆς ἔτορα πὼς καταδέχο- μαι νὰ βάνω χέρι ἀπάνω σὲ μιά γυναίκα. Ἐ, ρε πούλακι μου, ἔτσι γλέπεις ἐρχονται κανιὰ φορὰ τὰ πρᾶμματα, φόντας προσβληθῆ ἀπὸ φυματίωσι ὁ πορτομῶνς. Γιὰ δαυτο περὶ δύο

κακοῦ προκειμένου ὁ μὴ χοῖρος βέλτιστος, ὅπως λέει κί' ὁ μακαρίτης ὁ Παράσχος, ποῦ τόσα καλά ἤξερε νὰ κοι- μαντάρη τὸ γυναικεῖο φύλλο. Ἄντελῆφτης; Ο ΒΛΑΜΗΣ

γδέρνον τὸν κόσμο. Ὁ Ραβῖνος παραξενεύτηκε :

—Καλὰ, τοῦεἶπε, ἐσὺ δὲν εἶσαι τοκογλύφος; Γιὰτι θέλεις νὰ μιλᾷς ἐναντίον τοῦ συμφέροντός σου;

—Ἀκριβῶς γιὰ τὸ συμφέρον σου μιλῶ. Οἱ τοκογλύφοι σημερα ἐγίνηχαν τόσοι πολλοὶ ὥστε δὲν μπορῶ, βρε ἀδελφέ, νὰ κάνω τὴ δουλειά μου. Ο ΠΕΤΕΦΡΗΣ

